

GLASUL EVANGHELIEI

Organ al Comunității Baptiste Române Alba-Iulia,
pentru educația și creșterea morală a poporului creștin.

ABONAMENT:
30 Lei pe an

Apare în fiecare lună
Redactor: P. BOȘOROGAN

CHRISTOS A ÎNVIAT!

*Azi e zi de bucurie pentru toți de pe pământ
Căci a înviat Christos moartea iadul biruind,
Astăzi e o zi marcată să-ne bucurăm cu toții
Căci a înviat Christos biruind puterea morții.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*A înviat Christos, moartea nimicind-o pe vecie
Și celor morți viață dăruind și fericire.
El prin jertfa de pe cruce, prin chinul cumplit de greu
Reuși să împace lumea iar cu sfântul Dumnezeu.*

*A înviat Christos puterea morții a sfărmat
Iar noi cu bucurie cântăm Christos a înviat
Unde îți e moarte puterea, unde este boldul tău?
Astăzi tu ești biruită de Fiul lui Dumnezeu.*

*A înviat Christos, trăește pe vecie
Și pe noi ne-a scos din chin la fericire.
A înviat Christos, cu toții vă bucurați
Și viața voastră Lui să o predați.*

De V. TODOSIU.

PASTORALĂ

Matei cap. 28, V. 1—10.

Partea primă a textului, V. 1—4 ne descrie nouă învierea lui Isus, ca un mare triumf asupra dușmanilor Săi. Aceștea au păzit groapa prin paznici și piatra de pe mormânt au sigilat-o. Ei ar fi voit, ca Isus să rămână mort pe veci, însă Dumnezeu L-a înviat. Ingerul stă pe piatră ca un triumfător, iar păzitori zac fără putere la pământ.

Învierea lui Isus, este sfârșitul unui proces lung. Mulți s'au certat pentru Isus. Unii Îl iubeau, alții Îl urau. Unora El le era totul, altora nu le era nimica. Fariseii îl ispiteau și L-declarau, ca pe un mincinos. Deaceia au zis ei la moartea lui către Pilat Mat. 27, 64. La Paști, Dumnezeu a hotărât, ca procesul lui Isus; să fie în favorul Său.

Acesta este cel mai mare proces, ce-a fost vreodată hotărât pe pământ. Căci aci n'au fost desbătute numai interese de bunuri și avere, ci de aci atârna viața și fericirea tuturor oamenilor.

Să-I urmăm noi lui Isus? Putem noi a ne încrede în Cuvântul și în viața Lui? Este de recomandat, a-L urma pe El în toate, a purta crucea împreună cu El, a crede cu El, cum a crezut El, a fi cu El în umilință și a suferi fără vină, cu El a servi și a ajuta semenilor noștri și a ne jertfi pentru aceștea? Mai înainte de

a se preda un om așa cu totul în toate de parte lui Isus, și mai înainte de ași întemeia viața pe Isus, trebuie ca să aibe o bună socoată, da, trebuie ca mai întâi să aibe asupra acestei hotărâri, și adânci cugetări. Căci Isus voiește să ne aibe pe noi, întreji, cu totul. Bine este, și oare să ne predăm noi lui cu totul? Aceasta este cea mai mare întrebare, în fața căreia este pus tot omul și tot creștinul, care a ajuns Evenghelia Sa. Dumnezeu a hotărât aceasta întrebare. Prin învierea lui Isus El a lămurit: El nu este mincinos, nu Este seducător (șarlatan) nu este un învățător fals, ci El este „Fiul meu iubit, prin care Eu am binevoit, pe El să-L ascultați!” In El puteți voi a vă încrede, aceasta este însemnătatea învierii.

Dumnezeu a făcut, ca Isus să fie temelia credinței noastre. El L-a înviat și l-a dat năbirea, ca noi să putem crede și nadăjdui în Dumnezeu, precum Isus a făcut, ca noi numai cu El să trăim, să credem, să putem iubi până la jertfă cu un cuget bun, cu un devotament (predare de sine totală), fără îndoială. A doua parte din textul nostru, V. 5—10 ne descrie nouă *Învierea lui Isus, ca o mare bucurie, pentru prietenii Săi*. Ingerul zice femeilor: nu vă temeți. Ci bucurați-vă, căci voi n'aveți de ce să vă temeți ci aveți prilej de mare bucurie. Cel restignit, pe care voi îl iubiți, a înviat din morți. El nu este aicia în slăbiciunea cor-

pului Său, ci a înviat și trăește în puterea lui Dumnezeu. Veniți și vedeți mormântul este gol. Așa Domnul lor era iarăș al lor, numai că nu-L vedeau cu ochii. Și așa ele, plecară dela mormânt cu mare bucurie. Așa Il iubeau acum, cum niciodată nu L-au iubit, nici când era în viață; deși acum nu-L vedeau. Precum niciodată nu și-au predat așa inima Lui, așa și-o predară acum. Precum nu și-au plecat niciodată genunchii lor, așa și-i plecară acum.

Aceasta *bucurie nouă a credinței* trebuia ca să se facă cunoscută și celorlalți ucenici (V. 7.) Dar nu numai chiar ingerul, ci chiar Domnul Isus cel înviat, apare înaintea lor și le dă acest ordin „*Spuneți fraților mei*“ (V. 10).

Aceasta este cea mai însemnată lipsă a lui Isus, ce o cere în acest ceas dela cei credincioși; ca să facă cunoscut tuturor, *ca toți să se bucure*. Noi deci voim a umbla în cursul vieții noastre, prin aceasta puternică credință, ce ne-a dat-o Dumnezeu. Mulți însă așa își fac cursul vieții, ca și când credința lor, nu are o temelie puternică. Și nu se bucură de credința lor. Ci se lasă influențați cu toffelul de vorbă deșerte, asupra credinței. Lucrarea măreață ce a făcut-o Dumnezeu prin învierea lui Isus, voește a întări inima și credința noastră, făcându-ne plini de bucurie. Mulți au numai o

credință ce le-o dă legea. Și fac și cu credința, așa cum fac cu celelalte datorinți ce le prevede legea. Și acei cari în acest fel procedează cu credința, nu au nimica sau prea puțin din credința aceasta. Ei țin credința legii, ca pe o moștenire strict, însă familia, ocupațiunea, literatura, cunștul ect. ect. umple inima lor, cu mult mai mult decât credința. *O, dacă ai putea crede.* (Marc. 9, 23.) Noi putem a crede și a ne bucura mult. Noi nu voim ca credința noastră creștinească să ne fie numai ca o moștenire a legii, deaceasta, ne păzește pe noi ziua învierii. Credința noastră trebuie să fie ceva sublim, strălucitor. Căci ea se bazează pe un temelie puternic, pe lucrarea lui Dumnezeu, ea este o moștenire scumpă dela Dumnezeu, adusă prin Fiul Său cel iubit, *Christos Paștile noastre*. Christos a înviat din morți, prin Mărirea Tatălui. Aceasta este temelie credinței, dată de Dumnezeu. Cuvântul în cugetarea credinței este: A înviat din morți a treia zi, S'a suit la cer, șade de-a dreapta lui Dumnezeu, a totputernicului Tată, voește a ne înălța în adevărata bucurie, ne aduce aminte de lucrarea harului lui Dumnezeu, care pentru noi s'a făcut.

Numai prin Isus putem noi crede neclintit în Dumnezeu care este în ceruri și a ne bucura de lucrările lui. Și numai așa, credința lui, poate fi credința noastră, Dumnezeul lui,

Dumnezeul nostru, Tatăl S'ău, Tatăl nostru. În așa credință, vom putea noi fi binecuvântați! Cine crede neclintit și voios în Tatăl care este în ceruri, care se 'ngrijește de noi, care în dragostea lui ne ține pentru viața de veci, numai acela poate constata ce este bucuria adevărată, numai acela va învăța, ce este pacea adevărată, acela învață a fi răbdător și statornic, acela poate iubi și lăuda pe Dumnezeu, acela are voie și iubire, ca să servească lui Dumnezeu singur și să-I fi întru asemănarea Lui. Credința este un izvor de binecuvântare, dacă este neclintită și plină de bucurie.

Să umblăm deci voioși. Să umblăm în lumina învierii lui Isus. Ea ne face credința noastră tare și fericită. Domnul cel Înviat — El este fericita lumină.

P. Boșorogan, prel.

PĂȘTELE.

*Bucurați-vă băieți
Și voi fetișoare,
Azi pentru cei mari și mici
Este sărbătoare.*

*Domnul Isus a 'nviat
Acesta noi vestim,
Și ziua asta ne-a dat
Ca s'o sărbătorim.*

*După multe suferinți
Christos a biruit,*

*Și-orice putere-a morții
De tot a nimic.*

*Slăvit să fie pururea
Al nostru Impărat,
Căci un ecou răsună:
Christos a înviat!*

Simion Țion.

„Isus Mielul Lui Dumnezeu”

Când cetim în Sfânta Scriptură acest nume de miel, apare înaintea noastră chipul celei mai blânde ființe; învăluind în taina s'a, eterna gertfă a ispășirii. Cel mai nevinovat, cel mai blând, moare pentru cei mai răi, ca prin sângele său să izbăvească pe cei păcătoși. Când a fost adusă cea dintâi jertfă pe altarul cel dintâi, mielul a fost ales I. Moisi 4, 4 și Dumnezeu a primit. Iar când cetim că Dumnezeu a bineprimit, parcă străbate în simțul nostru un ecou (răsunet) simbolic; văzând și pe cel din urmă jertfelnic, tot un „Miel“ adus ca jertfă de ispășire, pentru întreaga omenire.

O, dacă cetitorul, ar putea cunoaște în mielul jertfit pe altarul „Golgota“ pe „Mielul lui Dumnezeu“ precum L-a cunoscut Ioan; S'ar trezi în inima lui un cuget deplint înțelegător despre jertfa depusă de Domnul Isus Christos pe Golgota.

Da, acest miel Dumnezeesc, a ridicat păcatele lumii întreji și cine va crede în El, va fi bineprimit de Dumnezeu. Deacea toți păcătoșii, cari pot vedea în mielul jertfit pe calvar; pe Fiul lui Dumnezeu, să nu se mai împotrivescă, dragostei celei mari a lui Dumnezeu, ci să primească cu bucurie pe Fiul Său, ca mântuitorul lor, care a murit, ca să ne câștige nouă tuturor, viața de veci.

Dragă cetitorule, dacă nu cunoști sau nici nu poți crede, celea zise despre „Mielul lui Dumnezeu” aceasta o poți face, ca în singurătatea ta să te roji lui Dumnezeu, ca să-ți descopere El pe Iubitul Său Fiul și Dumnezeu va face aceasta, prin puterea Sa, îți va face cunoscut pe Fiul Său și chiar dacă îți va lipsi credința, El îți poate da numai să ceri. Cred că acuma la paști te vei kujeta cel puțin la acela ce-a murit și a înviat; căci doar de nu ar fi murit și n'ar fi înviat n'ai avea pentru cine sărbătorii. Roagă pe Tatăl, ca să învieze și în inima ta pe Fiul Său, dacă cumva până acuma pentru tine ar fi fost numai mort, și atunci vei putea afirma (adeveri) mai sigur și mai bucuros, că: „Christos a înviat”.

Ioan Opresan.

Cel înviat, ca punctul central în depina Impărăție a lui Dumnezeu.

Apocalips 5, 1—14.

- I. Intimpinarea oștirilor cerești.
- II. In slăvirea tuturor mântuitorilor.
- III. In cântările sufletului meu miluit.

DE PAȘTI

Paști . . . Paști . . . Da! Iarăși au sosit . . .

Au sosit și vor trece, cum au sosit și au trecut atâtea altele . . . Nimic nu s'a schimbat în felul de a fi al lucrurilor . . .

. . . Dar, oare și sufletul nostru a rămas și va rămâne de fiecare dată tot neschimbat? . . . Nu, iubitorilor . . . Din contră . . .

Cu fiecare împrosfătare a memoriei acestei zile, sufletul își ia avânt mai mult spre D-zeu; cu fiecare nouă sărbătorire a învierii Lui, credința se 'ntărește . . . Da! Așa este, fraților!

Căci, cine este acela, care să nu fie adânc emoționat, când patimile mântuitorului îi sunt reamniite?

Cine e acela, care să nu vibreze din tot corpul lui, în fața chinurilor suferite? Cine e acela, care să nu-și deschidă sufletul spre a-și primi Salvatorul? . . . Da! Toți, cu respect își amintesc de învierea lui Christos. O! Și câte nu se fac din respect? Se poate să existe respect față de Isus, fără ca să nu ți treci timpul în rugăciuni fierbinți, fără ca gânduri bune și frumoase să nu te stăpânească? Nu, nu se poate!

Dar, ce e mai rău, e că majoritatea oamenilor nu au acest respect, nu au aceste îndemnuri . . . Pentru ei, Paștile nu sunt altceva, decât un nou prilej de satisfacere a poftelor,

un nou prilej de distracții . . . Cu multe zile înainte se pregătesc, își fac planuri de petreceri, dar . . . niciun gând mai bun, nu le trece prin minte. Pentru ei, cuvântul „Paști“ și-a pierdut adevăratul sens . . . Valurile vieții îi fac să nu-i mai dea importanța cuvenită . . . Pentru acești oameni, „Paștile“ au rămas veșnicul referen, aducător de bucurii lumești.

O! Scumpi cititori! Cât sunt ei de departe de calea cea adevărată! Oare acesta este rostul Paștilor? Oare nu pot ei să sacrifice plăcerile acestea trecătoare, vieții veșnice, după cum El și-a sacrificat viața pentru ei? O! Cum nu! Dar . . . prea sunt duși repede de cursul acestei lumi . .

Deci, iubiiților, noi să căutăm pe cât ne e cu putință, să nu cădem în tagma acestora . . . Paștile să nu fie pentru noi un prilej de bucurie lumească, ci . . . „sufletească!“

Când natura întregă tresaltă la venirea primăverii, când pomii înfrunzesc, florile îmbobocesc, firele de iarbă ies la iveală, pământul învie, se poate ca sufletul să rămâe mort în negura păcatelor, se poate ca el să nu ia parte la această totală înviere?

. . . . Se poate ca el să nu revinzie?

Elena Iacob.

Glasul Evangheliei dorește tuturor cititorilor săi sărbători fericite!

INVIERE.

*Ziua cea mare din nou sosește.
Zi, care, mare bucurie vestește;
Ziua 'n care, Domnul a înviat;
Zi, care pentru noi „sfântă“ s'a
(chemat.*

*In această zi, Domnul a triumfat,
Pe noi de păcate ne a eliberat;
Deci cu toții mult să ne bucurăm;
Mărire și laudă să-I cântăm.*

*Chinul cel greu pentru noi a răbdat;
Din robia păcatului El ne-a salvat;
Prin sfânt sângele Lui, ce-a curs
(pe calvar,
Curățire de păcate ne-a dat în dar.*

*Și-acum, spălați prin sângele Lui
Onoare, glorie, să-I dăm Mielului;
Cu recunoștința unui om salvat,
Să strigăm cu toții: „Christos a
(inviat!“*

Elena Iacob.

CERIUL

De W. H. Major.

Toți creștini doresc a cunoaște a- ceea ce poate fi cunoscut despre ceriu, fiindcă el este casa lor noauă și vecinică. Descrierile date despre ceriu în Cuvântul Lui Dumnezeu sunt numai slab înțelese. Nici jumătate din strălucirea măreață a acelu oraș n'a fost spusă muritorilor și nici jumătate din bucuria acelei aș-

teptări, n'a fost povestită cândva de muritori. Pavel zice: „Eu cunosc un om, care a fost răpit la al treilea ceriu și a auzit cuvinte care nu este lăsat omului a le vorbi“.

Oameni n'au putut spune gloria împărăției viitoare, fiindcă nu sunt cuvinte ca să poată fi descrisă această glorie și mintea noastră nu e în stare să poată înțelege iar viața de pe pământ care este așa de grea, n'am mai putea-o suporta.

Dr. Iohn Broadus a zis: „Ceriul este descris ca un oraș glorios cu străzi de aur, pentru omul ce a trăit viața lui aici pe pământ dar care a fost în legătură cu Dumnezeu El este descris ca un loc cu pomi verzi și un râu ce curge pentru aceia ce au trăit o viață plină de dureri. Ceriul ține totul și are totul pentru care tu suspini aici“.

Ceriul va fi locuința noastră vecinică. Acolo noi vom vedea pe Isus și vom fi ca El. Noi vom fi ca El fiindcă i-L vom vedea pe El așa cum este. Acolo este un loc unde faptele bune vor fi răsplătite de Dumnezeu. „Servii Lui i L vor servi“. El este un loc de lucru dar însuș lucrul acesta va fi o mare bucurie.

Dumnezeu va șterge orice lacrimă dela ochi lor și moarte nu va mai fi nici întristare, nici durere, nici plângere. Eu doresc să merg acolo, dorește și tu să mergi?

Tradus din Englezește de *Ioan Dan*
Petrești.

Christos a Înviat!

*Iarăș a sosit un praznic
A 'nvierii lui Christos,
Să-l cântăm de acum cu toți
Christos a 'nviat din morți.*

*Noi eram încătușați
Și la moarte condamnați,
Isus ne-a eliberat
Cântați . . . „Christos a Înviat“.*

*Și prin sângele lui Sfânt
Ce s'a vărsat pe pământ,
O cale nouă, ne-a gătit
Spre Părintele iubit,
Ce ne duce în cer sus,
Spuneți . . . ca 'nviat Isus.*

*Ca să știe fiecare,
De ar fi cât de păcătos,
Că Christos, pentru vecie;
Astăzi a 'nviat din morți.*

*Să 'nviem și noi acuma
Chiar cu toții din păcat,
Să putem cânta într'una
Că: „Christos a Înviat“.*

Petru Sălcedu, Cisteiu.

Speranța Paștilor noastre

I. Cor. 15, 51–58.

- I. Constă într'u schimbarea trupului.
- II. Se odihnește întru schimbarea Domnului nostru.
- III. Lucrează schimbarea vieții noastre.

Rugăciunea lui Isus în Ghetsimani.

-Mat. 23, 31-46.

C. Sch.

Predică și Școală Biblică.

Din sala de serbare la Ghetsimani — înainte de lupta cea mai grozavă în singurătate. Însă și aici celea mai tari atacuri a dușmanului (Ioan 14, 30), cari sunt din lăuntru și cari trebuie învinse, mai înainte de-a se începe lupta din afară

Suferinți și rugăciune aparțin laolaltă. Rugăciunile și suferințele lui Isus, sunt totală de mișcătoare, cât și de instructive. Ne sunt nouă o chemare spre pocăință, o îndrumare spre rugăciune și-o amintire spre credință.

1. Potirul este după Marcu 14, 35 suferința și durerea sufletului, pentru care Domnul își cerea mângăere și putere; după Marcu 10, 38 și Ioan 18, 11. Potirul este fără îndoială suferința morții, care a fost cerut să fie trecut dela El. (Evrei 5, 7.) Dece? Doar Domnul era atât de bine pregătit pentru toate, chiar și pentru moarte. Acuma însă moartea sta înaintea lui, de două ori de puternică, ca moartea celui ce muria în numele întregii oameniri. Și lângă aceia și ispititorul cu înfricoșata sarcină a păcatelor lumii. Acestea erau lupta și durerea morții!

Lovește-ți pieptul, căci și tu ai turnat picuri în acest Potir. Recunoaște în suferințele Lui, păcatele tale, și iubirea Lui. Frica lui Isus

să te învețe pe tine, a putea cuprinde păcatele tale și frica de greaua judecată. Urește acelea păcate, cari îți cauzează asemenea frică.

2 Invață a te ruga întotdeauna. Credința trebuie să aibă triumful și statornicia ei. Isus amintește: „Pri-veghiați și vă rugați!” Vezi Luc. 18, 7, 8. Luptă-te prin lepădare de sine. Nu a ta ci a Lui voie să fie, care este hrana sfântă a sufletului. Umi-lește-te sub mâna puternică a lui Dumnezeu!

3 Rugăciunea nu face liberi de suferinți, însă ne face tari în suferințe. Lui Avram i-a fost cruțată jertfa exterioară (din afară) după ce cea interioară (din lăuntru) a fost depusă; însă lui Isus nu l-a fost cruțată O trebuință Sfântă silește spre cruce. Isus trebuie, să meargă din Ghetsimani la Golgota. Dece?

Pleacă-te! Era în locul tău. Fără El nu poți tu fi fericit. Onoare din afară și lucrare proprie? N'a jută nimica — altminterile putea trece Potirul dela Isus. Crede în iertarea prin pocăință! Jertfa lacrimilor lui Isus, Dumnezeu a primit-o. Strigarea lui a primit-o inima lui Dumnezeu. Măinile lui sângerânde, au deschis cerul. Glorie! Eu sunt răscumpărat! Nu-L lăsa pe El, până nu vei fi binecuvântat și fericit. Crede numai, crede neclintit! Și privește tință la El . . . Amin.

P. Boșorogan, prel.

Creațiunea Lumii

Cs.

(Urmare)

Trad. de P. B.

A urmat acumă ziua a patr'a.

La Cuvântul lui Dumnezeu, a eșit la iveală soarele, temperatura și lumina, au ajuns la sfârșitul concentrației lor, într'un singur izvor. Luna și-a început cursul ei și s'au ivit stelele. In aceia vreme pământul a fost acoperit de straturi dese de nori, precum acumă se poate constata pe unele planete și dintr'odată norii s'au împrăștiat și așa pe întinderea cerului s'a ivit soarele strălucitor, apoi mai pe urmă frumoasa și blânda lună lucitoare și milioanele de stele.

Dupăce razele soarelui au ajuns de-a dreptul pe pământ și l-au luminat în întregime, a venit ziua creațiunei, ziua a cincia. Apele s'au umplut cu animale înnotătoare și aierul cu paseri.

Liniștea de până acumă, respective murmurul apelor, acumă deja cântul paserilor, le prefac în viață veselă, ca încurând în a șasa zi, toate animalele ce trăiau pe pământ să contribuie la frumosul tablou al vieții.

Animalele acestea încă în rânduială corespunzătoare au stat nainte, ca pe urmă prin sporire, să umplă pământul întreg. Deja numai una lipsea, coroana creațiunei: Omul. Dumnezeu a pregătit mai întâi de toate, pe sama lui, ca să nu ducă lipsă de nimica. Pe el L-a creiat ca domn, supuindu-i

tot pământul. Mai înainte însă de a-l fi creiat, așa a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră!” Adeca cui l a zis El acestea? Ș-a zis Lui singur, dar în aceasta găsim pe Tatăl, Cuvântul (Fiul) și pe Duhul Sfânt. Ca un sfat se ține și se hotărăște creerea domnitorului, asupra pământului. A creiat un om, dar în două genuri. Bărbat și femeie, ca dela acestia doi, să se zemislească cei mulți și așa să umplă pământul. Aicia găsim originea căsătoriei, ca așezământ Dumnezeesc. Acesta este cel mai vechiu așezământ și Ordin Dumnezeesc, care trebuie să fie și să rămâie sfânt și oricine-l pângărește își atrage după sine condamnare.

Cu facerea omului s'a și terminat în acest timp creațiunea.

Dumnezeu a privit asupra lucrării Sale, și așa a găsit, că toate sunt foarte bune.

Prin cine a creiat Dumnezeu toate?

În fiecare din acelea șase zile la porunca Cuvântului lui Dumnezeu, a stat nainte totul. Cuvântul lui a plecat și a creiat. Precum scris este: „A trimes Cuvântul Său.” (Ps. 107, 20). Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este așa, ca al oamenilor, deși cuvântul regilor pământești încă poate aduce

la îndeplinire, mari mișcări. Cuvântul omului totuși se pierde, al Domnului cuvânt însă este vecinic, sfânt, puternic, aducător de viață, creator, curățitor, înoinitor. Cuvântul lui Dumnezeu este însuși Dumnezeu, precum scrie apostolul Ioan: „*La început era Cuvântul și Cuvântul era Dumnezeu . . . Toate lucrurile au fost făcute prin El.*” (Ioan 1, 1, 3). „*Și Cuvântul S'a făcut trup și a locuit printre noi.*” (Ioan 1 14).

(Va urma.)

Dorința unui tânăr după Dumnezeu.

„*Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!*”

Din Oarda de Sus, jud. Alba primim următoarea scrisoare, spre publicare; pe care o redăm întocmai așa precum o scrie tânărul acela care ne-o trimite; cu dorul ca Dumnezeu să trimită și în satul lor pe cei ce vestesc Evanghelia lui Dumnezeu:

Doamne Isuse

Doamne cât ar fi de bine
Dacă Tu vei avea milă
Ca și 'n Oarda să grăbești
Pe oameni să-i pocăești.
Dela mic și pân la mare,
Se 'nformeze-o adunare
Dela tânăr la bătrân,
Toți să urmău cu suspin.

Când credem că ne-o ierta
La Partoș ne-om boteza,
Pe domnul vom lăuda
Că El de iaq ne-o scăpa
Dacă facem voia Sa
Ca să nu mai suduim
Nici să nu mai mințim
Și nici să nu ne îmbetăm
Și nici să nu mai fumăm
Și să nu mai jucăm cartea
Și să lăsăm strâmbătatea
Și să ținem dreptatea.

Și eu ieară mă gândesc
Nu-știu cum să vă sfătuesc
Eu cred căci n'ar fi rău
Dac 'ascultați sfatul meu
Când gazeta o căpătați
Merinde în straiță o băgați
Și la Partoș să veniți
Și cu toți să vă 'ntruniți
Și la Oarda să porniți
Că veți fi cu drag primiți.

Comuna Oarda de Sus.

Muntean Ioan, prietin în Christos Isus.

Valuri și furtuni.

Din nou se ridică valuri și furtuni asupra noastră. Din toate părțile nevin vești că jandarmi și autoritățile civile au început o campanie de prigoniri în contra fraților noștri. Din nou suntem arătați și pârâți, ca cei mai periculoși oameni în țară. Jandarmii năcăjesc în feldefel de chipuri pe frați; amenințându-i cu închide-

rea caselor de rugăciune și cu băta
ect. ect

La toate acesta noi nu putem zice
alta, decât că știm dela cine vin toate
acestea. — Dela cel rău. — Dela
acea cari nu s'au rușinat nici în fața
lui Isus de-a-L numi stricător de
lege; deși vedeau cu ochi minunile
ce le făcea Domnul, vindecând pe
bolnavii lor, ba înviind și chiar pe
morții lor. . . .

Cum nu ne vor zice nouă, rătăciți
și stricători de lege, cari nu facem
asemenea minuni . . . ci doar o sin-
gură minune, aceia de-a nu mai a-
larga la acelaș fel de viață deșartă
și plină de toată răutatea, la care
alerga mai nainte, atunci când
acei ce ne persecută astăzi, ne erau
tovarăși și amici.

Iubiți frați! Temeți-vă de Dum-
nezeu, dați onoare Impăratului și nu
vă temeți de cei ce pot ucide corpul,
dar la suflet n'au ce face.

Dacă ați fi din lume, lumea v'ar
iubi; dar fiindcă nu mai sunteți din
lume, lumea vă urește. Aceia lume,
care mai întâi L'au urât pe El, —
acuma ne urește pe noi; fiindcă
suntem ucenicii Lui. — El, fiind la
carmă, va potoli furtuna. *P. B.*

Creștinul suferă liniștit.

Se oprește oare luna din mersul
ei, pentru a pune la respect, pe fie-
care cățeluș care a latră? Se înto-

arce oare leul, pentru a sfășia pe
orice dulău care face sgomot? Se
oprește oare soarele din mers, pen-
trucă norii dușmanoși ar voi să-i
oprească razele, a atinje pământul?
Sau se oprește oare râul pentrucă
salcia își moaie crenjile în apele sale?
O, nu! Universul lui Dumnezeu se
mișcă maideparte și nu ia seama la
clevetirea lumii.

Fraților, păstrați-vă arcusurile tari!
Nu vă grăbiți a vă apăra de atacurile
jgnitoare, nici a vă îndreptății.

Luptați pentru adevărul lui Isus,
și arcușul vostru va rămânea tare.

Spurgeon

culese de *I. Mărza.*

GLASUL EVANGHELIEI

Glasul Evangheliei sună
Tot mereu pe acest pământ
El ne aduce vestea bună
Dela Părintele cel Sfânt.

Glasul Evangheliei sună
Și ne chiamă tot mereu,
Să eșim din asta lume
Să servim pe Dumnezeu.

Tată din cer te rog eu,
Să-mi dai ajutorul Tău
Se vestesc al Tău Glas Sfânt
Cât voi trăi pe pământ.

P. S.

Știri din comunitate.

O zi de mare bucurie am avut noi frați din biserica Lupeni, cu ocazia serbării „Tineretului”, la care serbare au luat parte mai mulți frați lucrători din valea Jiului și jur. Cari veniseră la conferința cercuală în 7 Dec. 1930.

Programul „Tineretului” a fost condus cu o bună reușită, de către fr. I. Mârza păst. bis. bpt. din Deva. Care citind din II. Tim. 1, 8 - 12 a arătat cum putem fi biruitori prin Evanghelie.

Asemenea fr. președinte al comunității noastre P. Boșorogan, a împodobit serbarea, cu o frumoasă vorbire și cu o cântare (duet cu sora E. Lupescu). Fr. Președinte a dăruit un Nou Testament, fetiței Rău Lucreția, care în formă de poezie a spus într'una 41 de cuvinte de aur.

Fr. Misionar M. Nicolae pe lângă altele, ne-a vorbit foarte bine despre ravajile (primejdiile) ce le face beutura alcoolică.

Numerosul public care asista la aceasta serbare, a rămas pe deplin mulțumit, atât de vorbirile fraților predicatori, cât și de frumoasele cântări executate de muzica și corul din loc. conduse de frații Stoica P. și Iancu I.

Mulțumiri fie aduse Domnului nostru, pentru îndurarea S'a cea mare, și pentru bucuria la care ne-a făcut părtași!

Muscari Iosif, secret bis.

În ziua de 9 Martie a. c., a avut loc înmormântarea sorei vād. Marina Muntean în com. Răubărbat. Serviciul funebru s'a ținut de fr. Vancea Teodor, premergătorul cercului și de frații seminariști: Victor Todosiu și Simion Țion. La acesta primă înmormântare baptistă, au luat parte: bărbați, femei și tinerime din 11 sate, curioși de a vedea cum se face înmormântarea la bapțiști.

Cu aceasta ocazie s'a predat și câteva poezii frumoase. Două de sora Marina Alexă, elevă la școala de fete din București. Una de Sânzuiana Popa și alta: „Bogatul și Lazar săracul” de Revitea Marie (o fetiță de 5 ani) care prin talentul ei a pus în umire pe mulți. Fr. V. Todesiu cu trîmbița a cântat mai multe cântări funebre. „Toți au rămas uimiți și slăvean pe Dumnezeu”; plin de frică, ziceau: „Azi am văzut lucruri nemaipomenite” (Luca 5, 26).

F.

Donații. La fondul pentru zidirea casei săracilor, au mai contribuit următorii: Vād. Turdășan Ana Alba-Iulia 1000 lei, Oprean Ioan, Hațegan Alexă și soția, Filipesc Ioan, Hațegan Alexă (senior) și soția Șeușa câte 500 lei, Hațegan Maxin și soția Șeușa 300 lei, Soc. Femeilor, Tăuț 200 lei, vād. Mărginean Maria, vād. Oprean Paraschiva, Filipesc Ana, Șeușa, câte 100 lei, vād. Oprean Anisie 50 lei.

N. B. Red. Ținem să amintim că frații din comuna Șeușa, sunt cu toții săraci, în cele materiale, dar bogați în cele sufletești; Dumnezeu să dea și altora asemenea daruri sufletești. (Mat. 6, 19—21).